

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. Севлиево, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Н. Божилова

при участието на секретаря Силвия Л. Г.а
като разглежда докладваното от Гергана Н. Божилова Административно
наказателно дело № 20224230200257 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе пред вид следното:

Производството е по глава III, раздел V от ЗАНН - Обжалване на наказателни постановления. Образувано е по жалба от И. М. К. от с. ***, община Горна Оряховица, чрез адвокат М. Х. от САК, против наказателно постановление № 35-0000509 от 31.05.2022 година на Директора на РД „АА“ - Плевен, с което за нарушение по чл. 8, ал. 5 от Наредба № 36 от 15.05.2006 година на МТ за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания /Наредбата/, на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложена глоба в размер на 500,00 лева.

В жалбата се развиват доводи за неправилност и незаконосъобразност на наказателното постановление. Жалбоподателят твърди, че не е извършил визираното в наказателното постановление нарушение, както и че същото е издадено при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон.

ИСКАНЕТО, формулирано в жалбата и в представените по делото писмени бележки от адв. М. Х., е съдът да отмени изцяло наказателното постановление, като неправилно и незаконосъобразно.

По делото не се явява представител на административно - наказващия орган. В писмото, придружаващо преписката, се твърди, че атакуваното наказателно постановление е съобразено с материалните и процесуалните правила при издаването му.

От приложените към делото и приети като писмени доказателства: Акт № 321660 от 09.05.2022 година; обжалваното наказателно постановление; Справка в регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване на жалбоподателя; копие на Удостоверение за психологическа годност № 791305; Копие на Удостоверение за психологическа годност № 627642 и Заповед № РД-08-30 от 24.01.2020 година, както и от показанията на разпитания по делото свидетел Д. И. – служител на РД „АА“ - Плевен, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното:

На 09.05.2022 година на ПП I-4 км 82+50 до завод „Хамбургер“ в гр. Севлиево, свидетелите М. Г. и Д. И. – служители на РД „АА“ – Плевен, спрели за проверка влекач „Скания Р440“ от кат. № 3 с рег. № ВТ 0116 КС и полуремарке с рег. № ВТ *** ЕВ, и двете собственост на „Торент Спедишън“ ООД и управлявани от жалбоподателя. По време на проверката проверяващите констатирали, че водачът на автомобила – жалбоподателят извършвал обществен превоз на товари /палети/ с Товарителница № 214341/09.05.2022 година, като представил Удостоверение за психологическа годност № 627642 с изтекъл срок на валидност 06.02.2021 година. След извършване на справка в Регистъра на психологическите изследвания на водачите се установило, че водачът няма издадено валидно УПГ. За констатираното нарушение свидетелят М. Г. съставил против жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение, като квалифицирал описаните по – горе обстоятелства като нарушение на чл. 8, ал. 5 от Наредбата.

След съставянето на акта, същият бил предявен на жалбоподателя да се запознае със съдържанието му и да направи своите възражения, в случай че има такива. Видно от приложения по делото АУАН, жалбоподателят записал собственоръчно в графата за възражения, че няма такива. Същият не е депозирал и писмени възражения срещу съставения му акт в законния три дневен срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на описания по – горе АУАН административно – наказващият орган съставил на 31.05.2022 година обжалваното наказателно постановление. В него той се е съгласил изцяло с констатациите, описани в акта, и ги е преповторил буквално. Счел е, че описаното деяние съставлява нарушение на чл. 8, ал. 5 от Наредбата, за което и на основание чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 500,00 лева.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Препис от обжалваното наказателно постановление е връчен на жалбоподателя на 23.06.2022 година. Жалбата е подадена по пощата на 05.07.2022 година, т.е. в законоустановения срок, поради което същата е допустима и следва да се разгледа по същество.

НП е издадено от компетентен орган, във връзка с което е представено заверено копие от Заповед № РД РД-08-80 от 24.01.2020 година на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. АУАН е съставен от лице, което е оправомощено за това по силата на закона.

По делото бяха изслушани показанията на свидетеля Д. И., който потвърди с показанията си констатациите, изложени в съставения в деня на проверката акт за установяване на административно нарушение.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, твърди, че не е извършил нарушението, за което е санкциониран, като приема, че българското законодателство, регламентиращо наличието на психологическа годност на определени категории водачи на МПС, противоречи на европейското законодателство.

При така установената по делото фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

При извършената служебна проверка съдът не констатира нарушения на императивни законови разпоредби относно производството по установяване на административните нарушения и налагане на административни наказания на жалбоподателя с наказателното постановление. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в [чл. 42](#) и [чл. 57](#) от [ЗАНН](#) реквизити. Същите са издадени в законоустановените срокове и от лица разполагащи с материална и териториална компетентност. Фактите свързани с извършването на деянието и квалифицирането на същото, като конкретен състав на административно нарушение са описани в изискуемата от закона пълнота. По отношение на тях не са налице празноти, които да внесат съмнение или неяснота относно възприетите факти и тяхната правна квалификация. Не се констатира и допуснати нарушения на процесуалните правила при връчването им, което мотивира съда да приеме, че същите са законосъобразни от формална страна.

Преди да пристъпи към обсъждане на казуса по същество съдът следва да вземе становище по твърдението на жалбоподателя за противоречия между българското и европейско законодателство по повод удостоверяване наличието на психологическа годност на водачите на МПС. В тази връзка в жалбата срещу наказателното постановление се твърди, че изискването за периодични тествания на шофьорите се съдържало в Директива № 2006/126/ЕО, в която изрично било посочено, че тестването за психологическа годност следвало да съвпада с издаването или подновяването на свидетелството за управление на МПС, а не както изисквала Наредба

№ 36/2006 г. за изискванията за психологическа годност на всеки три години, в случая всяка година. В този смисъл очевидно било, че Наредбата противоречи на Директивата, поради което според жалбоподателя в случая следвало да намери приложение Директива № 2006/126/ЕО, а не Наредбата.

По отношение на довода на жалбоподателя, че при издаване на свидетелството за управление, психологическата годност на водача е била съобразена, съгласно Директива 2006/126/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелствата за управление на превозни средства и наложеното изискване към българските водачи за по-строги минимални стандарти за психическа годност ги поставя в по-неблагоприятно положение, съдът намира същият за неоснователен. Директивата регулира условията за издаване на свидетелства за управление на превозни средства, като по-конкретно предвижда свидетелства за управление да не се издават или подновяват на кандидати или водачи, страдащи от психична заболявания, като единствено определя минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозни средства, като не ограничава държавите да налагат по-строги стандарти. Директивата предвижда още създаването на унифициран образец и взаимното признаване на правоспособността между държавите-членки, като същата е транспонирана в ЗДвП, съгласно § 35, т.3 от закона. Според § 9 от Директивата, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти цели да допринесе за свободното движение на хора, да избегне нарушаването на конкуренцията и по-добре да взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. Съгласно Приложение III т. 4 от Директивата: "Минимални изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство", кандидатите преминават медицински преглед преди свидетелството за управление да им бъде издадено за първи път и след това преминават периодични медицински прегледи съгласно предвиденото в националното законодателство. Следователно няма пречка всяка държава-членка да налага допълнителни по-строги изисквания към водачите по отношение на времето на извършване на периодичния преглед.

След съобразяване на Директивата и националното законодателство, съдът намира, че липсва колизия между тях и не може да се приеме, че след като водачът има редовно издадено СУМПС за съответната категория, той е преминал успешно психологическо изследване, което удостоверява и психологическата му годност за целия срок на валидност на свидетелството. В Наредба № 36 в чл. 8, ал. 2 е предвидено, че удостоверение за психологическа годност е със срок на валидност 3

години и съответно 1 година за някои хипотези, при които свидетелството за управление е било отнето по административно-наказателен ред или водачите са лишени от право да управляват МПС на основание чл. 174, ал. 2 от ЗДвП и чл. 343г от НК, или водачът е навършил 65 г. възраст, какъвто е настоящия случай, които без съмнение се отнасят и до професионалните шофьори. Съгласно чл. 51, ал. 4 от Закон за българските лични документи, срокът на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории С, СЕ, С1, С1Е е 5-годишен срок. Следователно, законодателят изрично е направил разлика между психологическата годност при издаване на СУМПС и необходимостта водач на МПС, който извършва превоз на товари и пътници, да преминава през съответното психологическо изследване на всеки 3 години, съответно 1 година, за да има валидно удостоверение за психологическа годност. Поради това и съдът намира, че възраженията в тази насока са неоснователни. В този смисъл е и Решение № 211 от 27.09.2021 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 175/2021 г.

Въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът приема, че жалбоподателят е извършил от обективна и субективна страна процесното административно нарушение, тъй като на 09.05.2022 г. на ПП I-4, км. 82+750 завод „Хамбургер“, е управлявал товарен автомобил „Скания Р440“ от кат. № 3 с рег. № ВТ 0116 КС и полуремарке с рег. № ВТ *** ЕВ, и двете собственост на „Торент Спедишън“ ООД, като е извършвал обществен превоз на товари, съобразно Товарителница № 214341/09.05.2022г., без валидно удостоверение за психологическа годност към момента на проверката.

По делото не се спори, че към момента на извършване на нарушението – 09.05.2022 година, жалбоподателят К. не е притежавал УПГ. В регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяване на психологическо изследване /л. 15/ е отразено, че същият е имал издадено такова на 06.02.2020 г. с № 627642/О/, валидно до 06.02.2021 г., но липсва издадено такова за последващ период.

Условията и редът за извършване на обществен превоз на товари са регламентирани с Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ. Съгласно чл. 87, т. 2 от тази наредба, водачът на автомобил за обществен превоз на товари трябва да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Правилото на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, издадена от министъра на транспорта на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП /§ 2 от ПЗР/ регламентира едно

от изискванията за извършване на дейността на водачите на таксиметрови автомобили, на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, да представят удостоверение за психологическа годност, а съгласно ал. 2 от същата разпоредба удостоверението за психологическа годност е валидно за срок от три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето, и на случаите по чл. 1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверението е валидно за срок от една година.

Съгласно разпоредбата на [чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП](#) водач, който извършва таксиметрови, превози за собствена сметка или обществени превози на пътници или товари - без валидно удостоверение за психологическа годност, се наказва с глоба в размер на 500, 00 лева. В настоящия случай срокът на валидност на притежаваното от жалбоподателя удостоверение за психологическа годност е бил изтекъл на 06.02.2021 г., т. е. една година и три месеца преди датата на проверката от контролните органи. При това положение е видно, че на 09.05.2022 г. жалбоподателят действително е извършвал обществен превоз на товар без валидно удостоверение за психологическа годност, поради което съдът намира, че правилно и законосъобразно е бил санкциониран по [чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП](#) с обжалваното наказателно постановление, като му е наложена глоба в размер на 500,00 лева.

Съдът обаче счита, че дори и да се приеме при така изложената фактическа обстановка и направените въз основа на нея правни изводи, че жалбоподателят формално е осъществил вмененото му адм.нарушение, то в случая са налице предпоставките на [чл. 28 от ЗАНН](#). Легалното определение на понятието "маловажен случай" се съдържа в [чл. 93, т.9 от НК](#), чиито разпоредби, съгласно [чл. 11 от ЗАНН](#), се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според [чл. 93, т. 9 от НК](#), "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Преценката за "маловажност" следва да се прави по законосъобразност от АНО и на база фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, на вредните последици, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и т.н., като се отчитат същността и целите на административно-наказателната отговорност, като тази преценка по [чл. 28 от ЗАНН](#) подлежи на съдебен контрол – в тази насока са задължителните указания на ТР № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС. В конкретния случай, съдът приема че не се установи по безспорен начин да е извършено виновно соченото нарушение, но дори и да се приеме такова, се касае за маловажен случай по смисъла на [чл. 28 от ЗАНН](#), тъй като липсват данни посочената разпоредба вече да е прилагана по отношение на жалбоподателя и същият да е предупреждаван, че при повторно извършване на същото по вид

административно нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Притежаването на валидно удостоверение за психологическа годност и то обвързано с оглед на възрастта на жалбоподателя - 69 години, т.е. над визираните 65 години с психологическо изследване всяка година, е една законова формалност, която действително следва да се съблюдава и спазва, като незнанието не оправдава нарушителя. Но съдът счита, че в случая не са увредени ничии интереси и не са настъпили каквито и да било вредни последици. От друга страна, в случая още на 13.05.2022 г., само 4 дни след констатиране на нарушението, е издадено ново удостоверение за психологическа годност, като деянието не е с висока степен на обществена опасност в конкретния случай, предвид на това, че водачът е имал издадено с изтекла 1-годишна валидност свидетелство за психологическа годност, т.е. не е имало сериозно основание да се счита, че той няма нужната психологическа годност, за което свидетелства и издаденото му на посочената дата ново удостоверение. Това обстоятелство не е било съобразено от АНО при издаване на НП. С подновяването на изискуемото удостоверение и то само 4 дни след констатиране на нарушението, ответникът фактически е демонстрирал критичност към поведението си, като по делото не са налице данни да са му налагани други наказания при извършване на обществен превоз на товари. Тези обстоятелства сочат на по-ниска степен на обществена опасност на соченото нарушение и дават основание за извод за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, което налага и отпадането на административната отговорност за процесното административно нарушение. Това е и самостоятелно основание да се счете НП за незаконосъобразно в тази част - несъобразяване от страна на АНО с нормите по раздел V от ЗАНН.

По изложените съображения, съдът намира обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено като такова.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че защитата на жалбоподателя е осъществена от адвокат, на когото същият не е заплатил адвокатско възнаграждение поради затрудненото си материално положение, съдът следва да определи дължимото адвокатско възнаграждение съобразно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Тъй като наказателното постановление е отменено, възнаграждението следва да бъде в размер на 300 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 35-0000509 от 31.05.2022 година на Директора на РД „АА“ - Плевен, с което на И. М. К., ЕГН: ***** от с. ***,

община Горна Оряховица, ул. „***“ № 2, за нарушение по чл. 8, ал. 5 от Наредба № 36 от 15.05.2006 година на МТ за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата му е наложена глоба в размер на 500,00лв. /петстотин/ лева, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобила администрация“ гр. София да заплати на адвокат М. Т. Х. от САК с личен номер на адвокат ***** и адрес: *** ет. 2, адвокатско възнаграждение в размер на 300,00лв. /триста/ лева, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Габрово в 14- дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____